

Bemærkninger til forslaget

Kommunerne inddriver i dag en række restancer på statens vegne og opkræver og inddriver en række fordringer og restancer på egne vegne og i visse tilfælde også på privates vegne. Der kan eksempelvis være tale om tilgodehavender i forbindelse med kommunal elforsyning, børnepasning, administrativt ikendte bøder, private personers fordringer på underholdsbidrag m.v.

Ved opkrævning forstås udsendelse af opkrævnings m.v. og den efterfølgende kontrol med, at betaling finder sted. Ved inddrivelse forstås anvendelse af tvangsmidler og frivillige betalingsordninger over for borgerne med henblik på betaling af fordringen.

I de fleste af landets kommuner er opkrævnings- og inddrivelsesopgaven organiseret i en samlet funktion, en inkassofunktion, der typisk er etableret som en del af den økonomiske forvaltning.

Det er kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig for opkrævningen og inddrivelsen med undtagelse af udlægsfunktionen. Efter skatteinddrivelsesloven foretages udlægsfunktionen af pantefogeder, der ansættes af kommunalbestyrelsen.

Kommunernes opkrævning og inddrivelse sker efter en række forskellige lovregler. Af disse love kan f.eks. nævnes lov om inddrivelse af underholdsbidrag m.v., lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og kildeskatteloven. Til de forskellige love er knyttet bekendtgørelser m.v., som er udstedt af ministerier, styrelser og tilhørende institutioner.

På en række områder er der uklarheder i opkrævnings- og inddrivelsesreglerne og manglende overensstemmelse mellem forskellige regelsæt. Samtidig er mange regelsæt kompliceret sammensat.

Sammenfattende kan man om opkrævningen og inddrivelsen sige, at den er meget uoverskuelig, idet den sker efter forskellig lovgivning, hvor inddrivelses-kridtene er vidt forskellige, og endelig er klagevejene vanskelige at overskue.

Det er således svært for både borgeren og myndighederne at finde ud af, hvordan inddrivelsen skal finde sted. Det betyder, at de administrative ressourcer ikke

anvendes effektivt. Hertil kommer ikke mindst risikoen for, at borgernes retssikkerhed tilsidesættes. Det udviklede klagesystem er desuden medvirkende til at udvikle forskellige standarder for, hvad det vil sige, at skyldneren skal efterlades, hvad der er nødvendigt til eget og familiens underhold.

Det rigtige vil derfor være at harmonisere disse inddrivelsesregler.

På denne baggrund foreslår SF for det første, at der oprettes en fælles klageinstans for samtlige klager over afgørelser om betalingsordninger, betalingsevnevurderinger og lønindeholdelser. Da en eventuel klage vedrører en retlig standard, foreslås, at klageinstansen fremover skal være fogedretterne.

Begrundelsen herfor er, at forslaget øger borgernes retssikkerhed i forhold til den nuværende ordning.

I dag kan afgørelser om inddrivelse af krav m.v. indbringes for de sociale nævn, told- og skatteregionerne og fogedretterne. Eksempelvis er told- og skattemyndighederne klageinstans i alle klagesager vedrørende lønindeholdelse for skatterestancer, de sociale nævn er klageinstans på det sociale område i relation til klager over betalingsevnevurderingen i forbindelse med lønindeholdelse, der foretages efter principperne i kildeskattelovens § 73. På bidragsområdet, hvor inddrivelse foretages med hjemmel i lov om inddrivelse af underholdsbidrag, kan en beslutning om lønindeholdelse indbringes for fogedretten. Hvilken myndighed, der er rette klageinstans, afhænger således af indsigelsens karakter. Det betyder, at nogle indsigelser skal indbringes for det administrative klagesystem, mens andre skal indbringes for fogedretten. Det udviklede klagesystem er medvirkende til at udvikle forskellige standarder for, hvad det vil sige, at skyldneren skal efterlades, hvad der er nødvendigt til eget og familiens underhold m.v.

Hertil kommer, at loven om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse øger behovet for en fælles klageinstans.

For det andet foreslår SF, at rente- og gebyrreglerne (herunder procentsatserne) vedrørende de fordringer